

Jézus, az új szövetség Közvetítője

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 24:1-8; Jeremiás 31:31-34; Ezékiel 36:26-27; Zsidók 7:11-19; 8:1-6, 10-12

„Most azonban a mi főpapunk annyival különb szolgálatot nyert, amennyivel annak a különb szövetségnek lett a közbenjárója, amely jobb ígéretnek alapján kötöttet” (Zsid 8:6, RÚF).

Tökéletes életével és helyettünk vállalt halálával Jézus új, különb szövetségért járt közben ember és Isten között. Áldozatával eltörölte a halálbüntetést, ami a törvényszegéseink miatt fenyegetne, és lehetővé tette az új szövetséget.

Ezt az igazságot Zsid 10:5-10 szakasza magyarázza. Úgy jellemzi Jézust, mint aki tökéletesen engedelmes volt, amint a szövetség megkövetelte. A 40. zsoltárra hivatkozik, amelyben Dávid kifejezte a vágyát, hogy teljes mértékben Istennek akar engedelmeskedni: *„Íme, megjelentem, a könyvtkeercsekben írva van rólam. Abban telik kedvem, Istenem, hogy akaratomat teljesítsem, törvényed szívemben van”* (Zsolt 40:8-9, RÚF). *„Az eredeti szövegösszefüggésben ez a kifejezés [»hogy akaratomat teljesítsem«] az Isten akaratának való erkölcsi engedelmességet mutatta be. A zsidókhhoz írt levél szerzője azért élt ezzel a kifejezéssel, hogy érzékeltesse: Krisztus az áldozatával Isten akaratát teljesítette, elfogadható engesztelést végzett, amit az állatáldozatok nem biztosíthattak”* (*The SDA Bible Commentary*. 7. köt. 460. o.).

Pál számára ez a zsoltár különleges jelentőségűvé vált Jézus testet öltésével, aki megtestesítette az új szövetség engedelmességét. Ő a mi példaképünk. Megmentett bennünket nemcsak halála, hanem tökéletes engedelmesége által is.

AZ ÚJ SZÖVETSÉG IGÉNYE

Olvassuk el Zsid 7:11-19 szakaszát! Miért volt szükség az új szövetségre?

A zsidókhöz írt levél szerint új szövetség lépett életbe azzal, hogy Jézus a Melkisédek rendje szerinti pap lett. Az régi szövetség a lévita papság alapján állt (Zsid 7:11). A lévita papok közvetítettek Isten és Izrael között, a törvény pedig kizárt mindenki mást ebből a szolgálatból. Pál ezután arra a következtetésre jut, hogy a papság megváltozása az arra vonatkozó törvény, illetve a szövetség megváltozását is jelenti (Zsid 7:12, 18-19).

Az régi szövetséggel az volt a baj, hogy nem tehetett tökéletessé az embert (Zsid 7:11). Pál itt a lévítai papságról és annak szolgálatáról beszél (áldozatok, ünnepek stb.). Az állatáldozatok nem biztosíthattak igazi, teljes tisztulást a bűntől, sem közvetlen utat Istenhez (Zsid 9:13-14; 10:1-4, 19-23).

Szükség volt az új szövetségre, ami nem jelenti azt, hogy Isten igazságtalanul járt volna el Izraellel a régi szövetség alapításával. Az volt a célja a lévíták szolgálatával és a szentély rítusaival, hogy védje a népet a bálványimádástól és Jézus jövőbeli szolgálatára mutasson előre. *A zsidókhöz írt levél* hangsúlyozza, hogy az áldozatok csupán „*a mennyei dolgok*” árnyékai (Zsid 10:1, RÚF) voltak.

Az áldozatoknak azzal kellett segíteniük a népet, hogy Jézusra mutattak és „*ama bárány*” felé fordították a bizalmukat és a hitüket, „*aki elveszi a világ bűneit*” (Jn 1:29, vö. Ézsaiás 53). Pál ezért mondja: a törvény „*Krisztusra vezérlő mesterünkké lett, hogy hitből igazuljunk meg*” (Gal 3:24) és „*a törvény végcélja Krisztus, minden hívő megigazulására*” (Róm 10:4, RÚF).

Más szóval még a jó és tökéletes Tízparancsolat sem képes üdvözíteni (Róm 3:20-28; 7:12-14). Az igazságosság tökéletes mércéjét mutatja meg, de igazzá nem tehet, ahogyan nem tűnnek el éveink ráncai sem attól, ha a tükörbe nézünk. A tökéletes megigazuláshoz Jézusra, a Helyettesünkre van szükségünk.

Miért nem menthet meg minket a törvény? Miért nem elég az, ha be-tartjuk az összes parancsolatot, még ha elég jól, akár hibátlanul is ten-nénk azt?

ÚJ ÉS MEGÚJÍTOTT

Vessük össze Zsid 8:10-12 részét 5Móz 6:4-6, 30:11-14 és Jer 31:31-34 verseivel! Mit tudhatunk meg ezekből a szakaszokból az új szövetség jellegéről?

Az új szövetség ígérete *A zsidókhoz írt levélben* visszautal *Jeremiás próféta könyvére*. Jeremiás szerint Istennek az új szövetségre vonatkozó ígérete tulajdonképpen annak a szövetségnek a megújítása volt, amit Mózes által kötött Izraellel (Jer 31:31-34). Tehát mondhatjuk, hogy Jeremiás 31. fejezete nem egy szigorúan vett „új” szövetségről beszélt, hanem az Izraellel kötött eredeti szövetség „megújításáról”. Sőt a héber *hadashah* szó („új”) jelentheti azt is, hogy „megújítás” vagy „vadonatúj”.

A régi szövetséggel az volt a gond, hogy az emberek megszegték (Zsid 8:8-9). Nem a szövetség volt hibás, hanem a nép. Ha a jelképeken át Izrael meglátta volna az eljövendő Messiást, ha bíztak volna benne, akkor nem törték volna meg a szövetséget. Ám az igazság kedvéért azt is meg kell jegyezni, hogy sok izraelita hívőn keresztül igenis teljesedtek a szövetség céljai, az ő szívükben valóban benne volt a törvény (Zsolt 37:31; 40:9; 119:11; Ézs 51:7).

Az új szövetség a régi megújítása volt, bizonyos értelemben azonban mégis új. Jeremiás ígérete az „új szövetségről” csupán felvázolta azoknak a feltételeknek a megújulását, amelyek már a fogság előtt is léteztek, de amelyeket többször is megszegtek és megújítottak, mivel a nép vissza-vissza esett a hitehagyásba. Ez pedig azért történt, mert a nép egyszerűen nem akarta megtartani az Istennel kötött szövetség rájuk eső részét (Jer 13:23).

Az Úr ezért megígérte, hogy „*új rendet teremt*” (Jer 31:22). A szövetség nem olyan lesz, mint az, amit Isten „*az ő atyáikkal*” kötött (Jer 31:32). A nép hűtlensége miatt sosem teljesedtek be azok az ígéretek, amiket Isten tett a mózesi szövetség alatt. Most a Fiú által adott biztosíték érdeme alapján (Zsid 7:22) az Úr már beteljesíti a szövetsége célját. Nem változtatta meg a törvényét vagy helyezte lejjebb annak mércéjét, hanem elküldte a Fiát, hogy garantálja a szövetségi ígéretek (Zsid 6:18-20; 7:22). Ezért nem kapcsolódik átok ehhez a szövetséghez. Kizárólag áldásokat tartalmaz, mert Jézus tökéletesen beteljesítette azt, „*átokká lévén érettünk*” (Gal 3:13).

Olvassuk el 2Tim 2:13 versét! Mit tanulhatunk meg Istennel a népe és a terve iránti hűségéből, gondolva emberi kapcsolatainkra és terveinkre?

AZ ÚJ SZÖVETSÉG JOBB KÖZBENJÁRÓJA

Olvassuk el Zsid 8:1-6 szakaszát! Miért jobb Közbenjáró Jézus?

A görög *mesitēs* („közbenjáró”) kifejezés a *mesos* („közép”) szóból ered, és azt jelöli, aki középben áll vagy jár. Ez a kifejezés arra utal, aki egyet vagy többet betöltött a következő szerepek közül: 1) döntőbíró két vagy több fél között, 2) közvetítő vagy üzleti ügynök, 3) tanú, a szó jogi értelmében vagy 4) aki kezesként lép fel, biztosítva egy megállapodás végrehajtását.

A *zsidókhhoz írt levélben* a *mesitēs* szónak túl szűk fordítása az, hogy „közbenjáró”, mert a görög kifejezésnek csak az első két vagy három alkalmazására összpontosít. A levél viszont a negyedik szerepet hangsúlyozza. Jézust nem abban az értelemben tekinti „közbenjárónak”, mint aki elsimítja a nézeteltérést az Atya és az emberek között vagy békéltetőként rendezi a kapcsolatot az eltávolodott felek között vagy tanúként hitelesíti a szerződés meglétét, annak teljesítését. Pál magyarázata szerint inkább Ő az új szövetség *biztosítója* (*kezese*) (Zsid 7:22). A *zsidókhhoz írt levélben* a „közbenjáró” kifejezés egyenértékű a „kezesel”. Ő *kezeskedik* azért, hogy a szövetségi ígéretek teljesüljenek.

Krisztus halála által vált lehetővé az új szövetség megalapítása, mert ezzel eleget tett az Izraellel (sőt Édenben az első emberpárral) kötött első szövetség igényeinek, amit azután megtörttek (Zsid 9:15-22). Ebben az értelemben Jézus a kezes, aki magára vállalta minden megszegett törvény jogos következményét. Másrészt Jézus mennybéli felmagasztalása garantálja, hogy teljessé válnak Isten ígéretei, amelyeket az emberiségnek tett (Zsid 6:19-20). Ő kezeskedik a szövetségért, mert bemutatta, hogy az Úr ígéretei igazak. Az Atya megmutatta, amikor Jézust feltámasztotta és a jobbjára ültette, hogy bennünket is feltámaszt majd és magához vesz.

Jézus nagyobb Közbenjáró Mózesnél, mert a mennyei szentélyben szolgál és tökéletes áldozatként ajánlotta fel magát (Zsid 8:1-5; 10:5-10). Mózes arca visszatükrözte Isten dicsőségét (2Móz 34:29-35), Krisztus viszont *magá* az Úr dicsősége (Jn 1:14; Zsid 1:3). Mózes szemtől szemben beszélt az Úrral (2Móz 33:11), Jézus pedig Isten testté lett Igéje (Jn 1:1-3, 14; Zsid 4:12-13).

Krisztus valóban eleget tett a szövetség feltételeinek az engedelmisségével. Ennek fényében milyen szerepe van az engedelmisségnek a mi életünkben? Miért olyan fontos ez még most is?

AZ ÚJ SZÖVETSÉG JOBB ÍGÉRETEI

Kísértést érezhetünk arra, hogy azt gondoljuk, az új szövetség „jobb ígéreteket” tartalmaz, mivel a régi szövetségnél nagyobb jutalmakat kínál (menynyei otthon, örök élet stb.). Azonban az az igazság, hogy Isten ugyanazt ígérte az ószövetségi hívőknek is, mint nekünk (lásd Zsid 11:10, 13-16). Zsid 8:6 versében a „*jobb ígéret*ek” kifejezés *másfajta* ígéretekről szól.

Az Úr és Izrael közötti szövetség a két fél egymásnak tett ígéreteinek a hivatalos jegyzéke. Isten magára vállalta a kezdeményezés szerepét és megszabadította a népet Egyiptomból, továbbá megígérte, hogy elvezeti őket az ígért földjére.

Vessük össze 2Móz 24:1-8 és Zsid 10:5-10 részeit! Milyen hasonlóságokat és eltéréseket veszünk észre e két ígélet között?

Az Isten és Izrael közötti szövetséget vérrel iktatták be. A vért az oltárra, illetve az alá hintették. Izrael népe megígérte, hogy engedelmeskedik mindannak, amit az Úr megmondott.

„Az örök élet feltételei ma is ugyanazok, mint mindig voltak, mint amelyek ősszüleink paradicsomi bukása előtt voltak: tökéletes engedelmesség Isten törvénye iránt, tökéletes igazság, életszentség. Ha ezek megtartása nélkül is elnyerhetnénk az örök életet, akkor az az egész világegyetem boldogságát veszélyeztetné. A bűn útja, összes kínjával és nyomorával együtt nyitva állna az örökkévalóságon át” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 46-47. o.).

Isten teljesítette az új szövetség szigorú követelményeit, mert odaadta a Fiát, hogy tökéletes életet éljen közöttünk és így a szövetség ígéretei benne teljesedhessenek – amelyeket Jézusba vetett hit által mi is elnyerhetünk. Krisztus engedelmessége garantálja a szövetségi ígéreteket (Zsid 7:22). Ő részesül a szövetség áldásaiban, amelyeket utána ránk ruház. Aki „Krisztusban” van, vele együtt élvezi majd az áldásokat. Isten a Szentlelkét is adja, hogy képessé tegyen minket a törvény betartására.

Krisztus eleget tett a szövetség feltételeinek, így nem lehet kétséges, hogy Isten beteljesíti az ígéreteit. Hogyan segít ez nekünk 2Kor 1:20-22 szakaszát megérteni? Milyen nagyszerű reménységet találunk ebben?

AZ ÚJ SZÖVETSÉG ÉS A SZÍV

Vessük össze Jer 31:33 és Ez 36:26-27 verseit! Hogyan viszonyulnak egymáshoz?

Az első szövetségi dokumentumot Isten kőtáblákra írta, majd a frigyládába helyezték, hogy tanúsítsa az Úr és a népe közötti szövetséget (2Móz 31:18; 5Móz 10:1-4). A kőtáblákat azonban el lehetett törni, és amint Jeremiás tapasztalta, a tekercseket darabokra lehetett vágni, tűzbe lehetett vetni (Jer 36:23).

Az új szövetségben viszont Isten a nép szívébe írja a törvényét. A szív az elmét, az emlékezés és az értelem szervét jelöli (5Móz 29:4; Jer 3:15), ahol a tudatos döntések születnek (Jer 3:10; 29:13).

Ez az ígélet viszont nemcsak hozzáférést biztosított mindenkinek a törvényhez és annak ismerethez, hanem ami még fontosabb, változást indított el a nemzet szívében. Az volt Izraellel a baj, hogy a bűnük „*vas tollal, gyémánt hegygel van felírva... szívük táblájára*” (Jer 17:1). Makacs szívük (Jer 13:10; 23:17) miatt voltak képtelenek jót cselekedni (Jer 13:23).

Jeremiás nem azt jelentette ki, hogy megváltozott volna a törvény, mivel Izraelnek nem a törvénnyel, hanem a szívével volt gondja. Isten azt akarta, hogy a nép a hűségével fejezze ki a háláját azért, amit értük tett. Ezért adta nekik a Tízparancsolatot a történelmi előszó kíséretével, amiben kifejezte az irántuk való szeretetét és gondoskodását (2Móz 20:1-2). Az Úr arra vágyott, hogy Izrael azért tartsa be a törvényeit, mert elismerik, hogy Ő a legjobbat akarja nekik, amint ezt az Egyiptomból való csodálatos kiszabadításuk tanúsította. Az engedelmségüknek a hálájukat, a kapcsolatuk valóságát kellett volna kifejeznie.

Ugyanez igaz ma ránk nézve. Jézusnak a halála által megnyilvánuló szeretete és gondviselése vezeti be az új szövetséget (Lk 22:20). A valódi engedelmség a szívből fakad, a szeretet kifejezéseként (Mt 22:34-40). Ez a szeretet a megkülönböztető jele annak, hogy a Szentlélek jelen van a hívő életében (Róm 5:5), amit a szeretet fejez ki (Gal 5:22).

Az ókori Izraelnek szeretnie kellett volna Istent már azelőtt, hogy tudhattak volna Krisztus haláláról. Nekünk tehát nem sokkal jobban kellene szeretnünk Őt? Hogyan mutatkozik meg a szeretetünk az engedelmségünk által?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Ha szívünk Isten képmására újjá alakul, ha Isten szeretete lett beleplántálva, nem valósíthatjuk-e meg életünkben Isten parancsolatait? Ha gyökeret vert szívünkben ez a szeretet, ha átalakultunk Teremtőnk képmására, akkor beteljesedik az Újszövetség ígérete: *»Adom az én törvényemet az ő szívükbe, és az ő elméjükbe írom be azokat«* (Zsid 10:16). Ha a törvény a szívünkbe van írva, vajon nem fog-e élő alapot ölteni az életünkben? Az engedelmes-ség – a szeretet, hódolat és szolgálat – a tanítványság biztos jele. Azért mondja a Szentírás: *»Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait«* (1Jn 5:3). Továbbá másutt: *»Aki ezt mondja: Ismerem Őt, és az Ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság«* (1Jn 2:4). Ahelyett tehát, hogy a hit felmentene bennünket a törvény alól, épp a hit, és pedig egyedül a hit az, amely Krisztus kegyelmének részeseivé, az engedelmességre képessé tesz bennünket...

Minél szorosabb kapcsolatban állunk Jézussal, annál nyilvánvalóbb lesz saját bűnös voltunk; látásunk megtisztul, felismerjük fogyatkozásainkat, az Ő tökéletes jellemének éles ellentétéként. Ez a legfőbb bizonyítéka annak, hogy Sátán csalásai elvesztették erejüket és felébredt bennünk Isten Lelkének éltető ereje.

Krisztus iránti mély szeretet nem lakhat olyan szívben, amely még nem ébredt bűnös voltának tudatára. A Krisztus kegyelme által megújított szív csodálni fogja az Ő isteni jellemét. Ha saját erkölcsi gyengénket még nem ismertük fel, ez a legvilágosabban bizonyítja, hogy nem ismerjük még Krisztust az Ő tökéletességében” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 45-46, 48-49. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Gondolkodjunk el a fenti White-üzeneten! Minél közelebb kerülünk Krisztushoz, annál bűnösebbnek tartjuk majd magunkat. Miért nem szabad tehát a hitünkben elcsüggednünk, ha felismerjük a hiányosságainkat?
- 2) Időzzünk még annál a gondolatnál, hogy Isten a szívünkbe írja a törvényét! Mit jelent ez a keresztény ember lelki életével kapcsolatban? Ennek az igazságnak a megértése és tapasztalása hogyan segíthet elkerülni azt a fajta „engedelmességet”, ami valójában törvényeskedés és amit az Ige „holt” cselekedeteknek nevez (Zsid 9:14)?

LUKÁTSI VILMA:

PARITTYAKÖVEK

Néha olyan zűrzavaros minden:
két lélek néz bennem farkasszemet,
és a kettő között béke nincsen
soha, csak győző és legyőzetett,
– két lélek néz bennem farkasszemet.

Máskor meg homályba borul minden:
van szemem kettő, és mégse látok;
amelyiket én Dávidnak hittem,
abban ismerem föl – Góliátot!
– Van szemem kettő, és mégse látok!

De bármilyen érthetetlen minden,
életemhez tartozik a párbaj;
hosszútűréssel tűri az Isten,
hogy a kettő meddig küzd egymással.
– Életemhez tartozik a párbaj,

amelynek az a külön szabálya,
hogy vesztesen is újrakezdhetem,
új követ ad parittyámba Isten,
és az új kőben van a kegyelem:
– hogy vesztesen is újrakezdhetem!